

Arrest

nr. 285 195 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X wettelijk vertegenwoordigd door
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X en haar grootvader X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar moeder en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché H. NBUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster (X), die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn en geboren in 2016, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 februari 2020 in het gezelschap van haar moeder (X), haar stiefvader (X), haar broer (X), haar grootvader (X) en haar grootmoeder (X).

1.1.1. Op 4 maart 2020 dienden de moeder en stiefvader van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 1 oktober 2020 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 februari besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arresten 249 388 (ten aanzien

van de stiefvader van verzoekster) en nr. 249 389 (ten aanzien van de moeder van verzoekster) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekster.

1.1.2. De grootouders van verzoekster dienden op 4 maart 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Voor deze verzoeken nam de commissaris-generaal op 1 oktober 2020 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 februari 2021 besloot de Raad in zijn arresten nr. 249 730 (ten aanzien van de grootvader van verzoekster) en nr. 249 731 (ten aanzien van de grootmoeder van verzoekster) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de grootouders van verzoekster. Op 17 juni 2022 dienden de grootouders van verzoekster een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.1.3. De broer van verzoekster diende op 20 juli 2021 als begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in dat op 25 november 2021 niet-ontvankelijk werd beschouwd door het CGVS wegens het niet aanhalen van eigen feiten die een afzonderlijk onderzoek rechtvaardigen. De bestreden beslissing in hoofde van de broer van verzoekster werd in beroep door de Raad bevestigd op 22 april 2022 in het arrest nr. 271 681.

1.2. Op 17 juni 2022 diende verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het administratief dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 15 juli 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Gezien de jeugdige leeftijd van verzoekster werd haar moeder in haar naam op het CGVS gehoord op 28 augustus 2022.

1.4. Op 27 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 28 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent geboren op (...). Aldus ben je minderjarig. Jij verklaart dat jij de Venezolaanse nationaliteit bezit. Je bent in België aangekomen op 19 februari 2020 in het gezelschap van je moeder C. (...) A. (...) B. (...) M. (...) (O.V. (...) en (...)), je stiefvader E. (...) R. (...) M. (...) S. (...) (O.V. (...) en (...)), je broertje M. (...) A. (...) M. (...) B. (...) (O.V. (...) en (...)), je grootvader J. (...) R. (...) B. (...) (O.V. (...) en (...)) en je grootmoeder O. (...) D. (...) V. (...) M. (...) P. (...) (O.V. (...) en (...)). Op 4 maart 2020 dienden jouw moeder en stiefvader een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Hierin verklaarden ze dat jullie in Venezuela problemen hadden met mevrouw F. (...), de chef van jullie gemeenschap. Zij begon jullie het leven moeilijk te maken, jullie werden gediscrimineerd en jullie werden gezien als opposanten. Je moeder werd opgelicht via WhatsApp en zij kreeg hierna een bedreiging van een bendeleider uit de gevangenis. Jouw moeder vertelde ook te vrezen dat er voor jou geen toekomst was in Venezuela. Ook jouw grootouders dienden op 4 maart 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in en haalden daarbij dezelfde motieven aan. Het eerste verzoek om internationale bescherming van jouw moeder en stiefvader werd op 1 oktober 2020 geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie problemen met F. (...) en het weinig aannemelijk was dat jouw ouders als opposanten gepercipieerd zouden worden. Evenmin blijkt uit de verklaringen van jouw moeder en stiefvader dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Op 5 oktober 2020 werd ook het verzoek om internationale bescherming van je grootouders geweigerd. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in arrest nr. 249 389 van 18 februari 2021 (voor je ouders) en arrest nr. 249 731 van 23 februari 2021 (voor je grootouders). Op 20 juli 2021 diende jouw broer M. (...) A. (...) als begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in. Je broer verklaarde in dat verzoek dat hij niet wil terugkeren naar Venezuela omdat jullie problemen hadden met mevrouw F. (...), die veel macht had in jullie gemeenschap. Gewapende mensen op de moto riepen naar hem dat ze hem en zijn ouders zouden vermoorden omwille van de problemen die jullie hadden met F. (...). Hij vreesde dat hij zelf, jij en jullie ouders vermoord zouden worden in Venezuela. Je broer voegde hier ook

aan toe dat hij in België met een psycholoog praat omdat hij nachtmerries heeft die gaan over jullie problemen in Venezuela. Het verzoek om internationale bescherming van je broer M. (...) A. (...) werd op 26 november 2021 als niet ontvankelijk beschouwd door het CGVS en dit omdat je broer geen feiten had aangehaald die een afzonderlijk onderzoek rechtvaardigden. Alle door je broer aangehaalde feiten werden immers reeds door je moeder en stiefvader aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd in het arrest nr. 271 681 van 22 april 2022. Op 17 juni 2022 dienden jouw grootvader J. (...) R. (...) B. (...) en je grootmoeder O. (...) D. (...) V. (...) M. (...) P. (...) een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Op diezelfde dag diende jij als begeleide minderjarige een eigen verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldde jouw moeder dat je een verzoek indiende omdat je broer M. (...) een negatieve beslissing had gekregen en omdat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de doodsb bedreigingen die jullie daar hebben gekregen. Je moeder voegde hier nog aan toe dat haar broer (jouw oom langs moederskant) in februari 2022 met de dood bedreigd werd. Ze kwamen naar zijn winkel met pistolen en braken alles af. Daarbij vroegen ze naar zijn zus en zijn vader (jouw moeder en je grootvader). Sindsdien leeft je oom ondergedoken. Bij terugkeer naar Venezuela vrees je dat de Venezolaanse regering jullie zou zoeken en vermoorden. Je moeder stelde verder ook nog dat je heel erg begint te huilen als je hoort dat je misschien moet terugkeren naar Venezuela, dat je nooit als een normaal meisje zou kunnen opgroeien in Venezuela en dat jullie als jullie in Venezuela zouden aankomen op de luchthaven al jullie paspoort zouden moeten afgeven. Je moeder voegde hier nog aan toe dat je houdt van de taal en van de school hier in België en dat je hier leert hoe het is om te leven. Ter staving van je verzoek legde je moeder volgende documenten neer: twee verslagen van de psychotherapie van je broer M. (...), in behandeling sinds augustus 2017 (d.d. 23 augustus 2022); een verslag van de PTSS problematiek van je broer M. (...), een klacht neergelegd bij de Venezolaanse politie in verband met jullie problemen in Venezuela (d.d. 5 januari 2019); een neurologisch verslag ivm de medische problematiek van je grootmoeder O. (...) D. (...) V. (...) M. (...) P. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit jouw verklaringen, jouw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat je nog geen acht jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien jouw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met jouw moeder. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw moeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde doodsb bedreigingen die jouw ouders reeds aanhaalden ter staving van hun eigen verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing nu definitief is (NPO, p. 4 en p. 5). De bewering van jouw moeder dat jouw oom in februari 2022 met het leven bedreigd werd, doet daaraan geen afbreuk. Deze problemen van jouw oom vloeien volgens de verklaringen van jouw moeder immers voort uit haar eigen problemen met de regering, aangezien de overvallers aan je oom naar jullie vroegen (NPO, p. 6). Aan de initiële door jouw moeder aangehaalde problemen werd eerder echter door de RvV geen geloof gehecht (cf. supra). Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan deze nieuwe door jouw moeder aangehaalde bedreigingen aan het adres van jouw oom. Wat betreft de klacht die je moeder neerlegde bij de Venezolaanse politie in verband met jullie problemen in Venezuela, dient te worden vastgesteld dat dit document kadert in het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders, waarvoor de beslissing reeds definitief is. Het CGVS oordeelde in haar beslissing dat de feiten die ten grondslag lagen aan deze klacht – jouw moeder werd in januari 2020 via WhatsApp opgelicht – criminele feiten waren die geen verband hielden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien legden je ouders over de feiten met betrekking tot deze oplichting inconsistente verklaringen af en legden zij geen bewijs neer van de WhatsAppberichten waarmee jullie bedreigd werden, waardoor het CGVS

oordeelde dat deze door jouw ouders aangehaalde feiten geen nood tot internationale bescherming verrechtvaardigden. De RvV bevestigde deze argumenten en voegde hier nog aan toe dat uit de verklaringen van je ouders niet bleek dat er voor jullie in Venezuela geen bescherming was, aangezien de politie in Venezuela jullie wel degelijk hielp door het nummer van de oplichter te bellen en door je ouders raad te geven hoe de zaak verder af te handelen. Het loutere feit dat jouw moeder nu alsnog de klacht bij de politie neerlegde, terwijl zij dit in haar eerste verzoek niet deed, doet hieraan geen afbreuk en vormt geen voldoende argument om een afzonderlijk verzoek in jouw hoofde te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor de bewering van jouw moeder dat jullie bij terugkeer naar Venezuela riskeren om op de luchthaven al tegengehouden te worden en jullie paspoort te moeten afgeven (NPO, p. 5). Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuela.houdingvandeautoriteitentenaanzienvanmigratie202111231.pdf>) blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist niet dat jullie bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over jullie activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop jullie Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Aan jullie verklaringen dat jullie een dergelijk profiel hebben werd in het verleden door de RvV geen geloof gehecht. Evenmin hechtte de RvV geloof aan de verklaringen van je ouders dat jij en je familieleden voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten jullie niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van nationaliteit. Je hebt derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing. Wat betreft de stelling van je moeder dat je heel erg begint te huilen als je hoort dat je misschien moet terugkeren naar Venezuela en dat je nooit als een normaal meisje zou kunnen opgroeien in Venezuela, dient te worden vastgesteld dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 5). Hetzelfde geldt voor de opmerking van je moeder dat je houdt van de taal en van de school hier in België en dat je hier leert hoe het is om te leven (NPO, p. 5). Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd om jouw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je moeder geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder

meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Je toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Den door jouw moeder neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht stellen. De vaststelling dat je broer M. in België psychotherapie volgt, heeft geen betrekking op jouw persoon en vormt dan ook geen aanleiding om jouw verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Hetzelfde geldt voor de neurologische problemen van je grootmoeder. Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat psychische en medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevatten een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Dat jouw broer en grootmoeder medische problemen hebben, wordt verder niet in vraag gesteld. Jouw broer en je grootmoeder dienen voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het rechtszekerheids-, redelijkheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Tot slot meent verzoekster dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn.

Na een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Verzoekster betoogt verder dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster vordert in hoofddorde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, in ondergeschikte orde te worden erkend als vluchteling en in uiterst ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift geen stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arresten nr. 249 388 en nr. 249 389 van 18 februari 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekster dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde problemen met F., de chef van hun gemeenschap, en zij naar aanleiding van deze problemen werden beschouwd als opposanten van de regering.

2.3.5. Verzoekster dient op 17 juni 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van verzoekster al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.6. Gezien de jeugdige leeftijd van verzoekster werd haar moeder in haar naam op het CGVS gehoord op 24 augustus 2022. Ten aanzien van verzoekster wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit jouw verklaringen, jouw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat je nog geen acht jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien jouw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met jouw moeder.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen”.

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekster nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst de moeder van verzoekster – die in naam van verzoekster op het CGVS werd gehoord – naar de posttraumatische stress waar de broer van verzoekster onder lijdt en de medische behandelingen van de moeder van verzoekster. Zij vervolgt dat de medische behandelingen een gevolg zijn van de doodsb bedreigingen door de regering. De moeder van verzoekster vreest in hoofde van haar dochter dat zij door de regering zal worden vermoord en naar aanleiding van die vrees nooit een normaal leven zal kunnen leiden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS (hierna: CGVS), p. 3-5).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) uit de administratieve dossiers van verzoekster en haar ouders blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die haar ouders aangehaald hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming van 4 maart 2020, waarvan de beslissing definitief is. De ouders van verzoekster hebben immers de vermeende problemen aangehaald die zij hadden met het F. (de chef van hun gemeenschap) en naar aanleiding waarvan zij werden beschouwd als opposanten van de regering. Evenwel moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad in arresten nr. 249 388 en 249 389 van 18 februari 2021;

(ii) de bewering dat verzoeksters oom in februari 2022 met het leven bedreigd werd, doet geen afbreuk aan voorgaande reden. Op basis van de verklaringen van verzoeksters moeder vloeien immers de problemen van de oom voort uit haar eigen problemen met de regering, waar de Raad geen geloof aan hechtte, hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan de nieuwe aangehaalde bedreigingen aan het adres van de oom;

(iii) wat betreft de klacht in verband met de problemen in Venezuela, die verzoeksters moeder neerlegde bij de Venezolaanse politie, dient te worden vastgesteld dat het document kadert in het eerste verzoek om internationale bescherming van de ouders waarvoor de beslissing reeds definitief is. Dat verzoeksters moeder deze klacht niet heeft neergelegd tijdens haar eerste verzoek, doet hieraan geen afbreuk en vormt geen voldoende argument om een afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoekster te rechtvaardigen.

(iv) hetzelfde geldt voor de bewering van verzoeksters moeder dat zij bij terugkeer naar Venezuela vreest om op de luchthaven al tegengehouden te worden en ze hun paspoorten moeten afgeven. Dit vormt namelijk geen voldoende argument om een afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoekster te rechtvaardigen;

(v) wat betreft de stelling van verzoeksters moeder dat verzoekster heel emotioneel wordt wanneer ze hoort dat ze moet terugkeren naar Venezuela en ze nooit als een normaal meisje zal kunnen opgroeien, dient te worden vastgesteld dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de opmerking dat verzoekster van de taal en school in België houdt en ze hier leert hoe het is om te leven;

(vi) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling;

(vii) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering

haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze zij artikel 1 van voornoemde wet geschonden acht. Het betreft immers het algemeen toepassingsgebied van de wet. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij van mening is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd, waardoor de commissaris-generaal volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat er derhalve thans een schending is van voormeld artikel, alsook van de "*redelijke termijneis*", het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoekster evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.9.1. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de vrees en de feitelijke situatie die haar ouders hebben geuit – met name de vrees om slachtoffer te worden van de regering omdat zij worden beschouwd als opposanten – eveneens in haar hoofd geldt, erkent zij aldus dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming (minstens ten dele) steunt op dezelfde gronden als deze die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arresten nr. 249 388 en 249 389 van 18 februari 2021 in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 1 oktober 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofdte van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekster.

Met betrekking tot deze vrees voor de regering wordt in het arrest nr. 249 388 van 18 februari 2021 ten aanzien van de stiefvader van verzoekster geoordeeld als volgt:

“2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. In wezen volhardt verzoeker immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt hij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit hij blote beweringen, poneert hij een vrees voor vervolging en bekritiseert en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Verzoeker verklaart dat hij sinds zijn verhuis naar La Moreita verschillende problemen heeft gekend die voornamelijk te maken hadden met F. C. In de bestreden beslissing wordt evenwel pertinent geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt om deze problemen aannemelijk te maken, nu hij en zijn vrouw hierover vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afleggen. Aangaande de vaststelling dat verzoeker heeft verklaard dat hun problemen, meer bepaald het afnemen van de CLAP-beurs door F.C., startten tussen mei en juni 2014 terwijl deze organisatie pas in april 2016 werd opgericht en ook zijn vrouw het begin van de problemen in 2016 situeert, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift nog dat dit een onjuiste weergave is van zijn bewoordingen in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker vervolgt dat de specifieke problemen met F. C. een aanvang namen in 2016 en dat hij wel heeft aangegeven dat het gezin sinds 2014 problemen kende, doch hij hiermee niet verwees naar problemen met F. C., maar onder meer naar de heersende corruptie in Venezuela. De Raad wijst erop dat blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, verzoeker niet in concreto aantoonde dat er in casu sprake zou zijn geweest van misverstanden, dan wel een foutieve weergave van zijn verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen en of weergave van zijn verklaringen gehypotheekeerd zouden zijn. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud, dan wel de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Verder dient te worden benadrukt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad eerst aangeeft dat hun steunaanvraag in 2017 niet werd aanvaard (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8, nummer 82), daar waar hij vervolgens het afnemen van de CLAP-beurs door F. C. expliciet situeert tussen mei en juni 2014 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummers 97-98). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat de door hem genoemde problemen, waarvan het niet langer verkrijgen van die voedselbeurs het eerste was, plaatsvonden in 2014 en 2016 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11, nr. 112). Verzoeker blijkt derhalve zelf dus incoherente verklaringen af te leggen over de aanvang van hun problemen en situeert deze meermaals in 2014, terwijl de organisatie CLAP slechts in 2016 werd opgericht en ook zijn echtgenote de aanvang van hun problemen in 2016 situeert. Dat verzoeker hiermee bedoeld zou hebben op problemen ten gevolge van de heersende corruptie in Venezuela, kan allerminst worden gevolgd nu hem expliciet gevraagd werd naar het tijdstip waarop de CLAP-beurs van hen werd afgenomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummers 97-98). Met de argumentatie in het verzoekschrift slaagt verzoeker er bijgevolg niet in de inconsistente en strijdige verklaringen aangaande het tijdstip van de aanvang van hun problemen te verklaren of te herstellen. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker en zijn vrouw hun problemen eerst aan hun politieke overtuigingen koppelen om dan vervolgens hun verklaringen te wijzigen en te stellen dat de problemen louter persoonlijk van aard waren omdat verzoekers vrouw F. C. dwarsboomde in haar corruptiepraktijken, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat de vermeende loyaliteit aan de overheid en de corruptie binnen de CLAP verbonden zijn met elkaar en deze elementen elkaar overlappen zodat er geen tegenstrijdigheid in hun verklaringen valt op te merken. Verzoeker verduidelijkt dat de problemen met F. C. startten omdat zijn gezin zich niet opstelde als (actieve)

sympathisanten van haar en de overheid, dat corruptie schering en inslag was binnen CLAP en dat F. C. beducht was voor mogelijke tegenstanders. Doordat F. C. zijn vrouw als tegenstander zag, werden zij derhalve gezien als "tegenstanders", aldus verzoeker. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hun problemen begonnen waren omdat ze "erachter gekomen" waren dat hij en zijn vrouw "tegenstanders waren" (administratief dossier, vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker in eerste instantie bovendien als volgt: "Toen begon mijn familie problemen te krijgen met de leider van de gemeenschap. De chavistas begonnen problemen te hebben met de tegenstanders, aangezien wij geen sympathisanten waren van de overheid begonnen wij ook probleem te krijgen." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8, nummer 82). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker, wanneer hem gevraagd wordt waarom F. hen de voordelen van een beurs afnam, nochtans als volgt: "Het waren corrupte praktijken, het geld was bestemd voor haar groep. Vaak wisselden ze zaken met andere mensen uit. Dingen die zij nodig had." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10, nummer 103).

Ter bevestiging gevraagd of zij dit dan deed louter uit persoonlijk gewin beaamt verzoeker dit (ibid., nummer 104). Ook verzoekers echtgenote verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken heel uitdrukkelijk dat zij bedreigingen kreeg omdat zij niet akkoord ging met de revolutie en zij daardoor het land hebben moeten verlaten (administratief dossier, stuk 9b, vragenlijst DVZ verzoekers echtgenote, vraag 3.4.). Ook later linkt zij de problemen van verzoeker en haarzelf duidelijk aan hun politieke overtuiging (ibid., vraag 3.5.). Verzoekers echtgenote verklaart op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder initieel eveneens dat hun problemen gelinkt zijn aan hun politieke overtuiging (administratief dossier, stuk 4b, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 8, nummers 77 en 78) om later haar verklaringen te wijzigen dat de problemen van louter persoonlijke aard waren omdat zij F. C. dwarsboomde (ibid., p. 11, nummer 107). Deze inconsistente verklaringen doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn vrouw voorgehouden problemen. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat zijn vrouw als een "voorbeeld" werd gezien en in die zin een gemeenschapsleidster werd voor een beperkt deel van de gemeenschap dat zich verzette tegen de praktijken van corruptie. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie in het verzoekschrift er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw aangaande haar positie binnen CLAP toe te dichten nu dit een loutere post factum-verklaring betreft die geen steun vindt in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en die aldus na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoeker verklaart immers wel degelijk dat zijn vrouw erin geslaagd zou zijn om de positie van F. C. in te nemen en zo gemeenschapsleidster werd gedurende één jaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11, nummers 108 en 115) en brengt daarbij geenszins de nuancering aan dat zij door het opnemen van een voorbeeldfunctie gezien werd als een gemeenschapsleidster door een deel van de gemeenschap. De vaststelling dat verzoekers echtgenote daarentegen uitdrukkelijk verklaart dat zij enkel straatverantwoordelijke was onder leiding van F. C. (administratief dossier, stuk 4b, persoonlijk onderhoud CGVS verzoekers vrouw, p. 10-11) doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

(...)

Daarenboven dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging niet enkel steunt op inconsistenties tussen zijn opeenvolgende verklaringen, maar tevens (en veelal) op tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen enerzijds en deze van zijn echtgenote anderzijds, vaagheden in zijn verklaringen en een gebrek aan bewijsstukken van de door hen voorgehouden problemen. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanstuurt op het feit dat hij en zijn echtgenote als opposanten worden gepercipieerd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: "Uit verschillende elementen blijkt overigens dat het weinig aannemelijk is dat jullie als opposanten gepercipieerd zouden worden. Uw vrouw was zelf bijna twee jaar een van de verantwoordelijken bij CLAP, een overheidsorganisatie die onder meer verantwoordelijk was voor de voedselbedeling in La Moreita. F.(...) was er gemeenschapshoofd (CGVS, (...)7B, p. 10, punten 97-98 & p. 11, punten 100 & 104-106). Uw vrouw werd verkozen door de bewoners van de gemeenschap om die functie uit te oefenen (CGVS, (...)7B, p. 11, punten 102-103). Van die gemeenschap zegt uw vrouw dat het allemaal chavisten zijn (CGVS, p. 12, punt 117). Dat zij verkozen werd door een gemeenschap vol chavisten en die functie tot in 2018 kon uitoefenen impliceert niet dat jullie als opposanten werden gezien of daardoor ernstige problemen kenden. Verder blijkt dat noch u (CGVS, p. 7, punt 65) noch uw vrouw (CGVS, (...)7B, p. 7, punt 66) ooit lid waren van een politieke partij of groep. U verkondigde ook nergens uw politieke overtuiging of mening (CGVS, p. 7, punt 66). Gevraagd of u ooit uiterlijk liet blijken dat u een opposant was, antwoordt u: "Ja, nee. Ik heb dat nooit duidelijk

vermeld. Zij zagen mij gewoon als tegenstander omdat ik me niet gedroeg als iemand die van het regime hield. Of iemand die in de overheid geloofde, of die deelnam aan de corruptie en die zaken (CGVS, p. 14, punt 147)." Aan de hand van dergelijke vage verklaringen kan u niet aantonen dat u als een opposant van het regime werd beschouwd. Gevraagd waarom jullie als opposanten gezien werden verklaart uw vrouw: "Het was zo dat als er verkiezingen waren of bijeenkomsten voor Chavisme dat de mensen zagen dat wij daar niet naartoe gingen of niet wilden meedoen.

Zij had dat gezien, zij wist dat. Dat wij dat niet deden. Daarom heeft ze ons voor een ultimatum gesteld: als je niet gaat stemmen zorg ik ervoor dat jullie alle voordelen kwijtraken (CGVS, (...)7B, p. 12, punt 115). Zelf zegt u dat jullie wel gingen naar het stembureau en deden alsof jullie stemden (CGVS, p. 15, punt 156). U vermeldt zelf niets over vergaderingen waaraan jullie niet deelnamen waardoor jullie gezien werden als tegenstanders van het regime." Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekers Venezuela hebben verlaten met hun eigen paspoort, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeker noch zijn vrouw zullen viseren bij een terugkeer naar het land van herkomst. Tot slot considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat noch verzoeker noch zijn echtgenote enig bewijs van hun problemen voorleggen, meer bepaald het ontzeggen van staatssteun en de diefstal, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing die op generlei wijze in concreto worden weerlegd in het verzoekschrift, dient aldus te worden besloten dat verzoekers verklaring als zouden hij en zijn echtgenote problemen hebben gekend omwille van een vete met F. C. niet geloofwaardig zijn.

2.3.2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts terecht als volgt: "Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan deze problemen met F.(...), quod non, dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat u als gevolg van deze problemen niet kan terugkeren naar Venezuela. U verklaart: "Problemen met de overheid heb ik nooit echt gehad. Het waren problemen met de gemeenschap. Met de instellingen die dingen zoals de CLAP controleerden. Met de overheid zelf heb ik nooit problemen gehad. Omdat ik me niet mengde in zulke dingen. Terwijl andere dat wel deden (CGVS, p. 16, punt 159)." U verklaart dat jullie problemen in La Moreita lokaal van aard waren (CGVS, p. 16, punt 164), gevraagd of diezelfde problemen zich elders zouden voordoen antwoordt u: "Ik denk het niet (CGVS, p. 16, punt 165)." Uw vrouw bevestigt dat de problemen in La Moreita allemaal te maken hadden met F.(...) en lokaal van aard waren (CGVS, (...)7B, p. 13, punten 133-134). Gevraagd of u zich terug in Valencia zou kunnen vestigen, waar u altijd heeft gewoond, antwoordt u: "In Valencia is mijn familie. Mama, oma, broers en zussen. Maar als ik daar zou terugkeren, wat zou ik dan doen? Ik kan er niet werken en ook niet studeren." (CGVS, p. 16, punt 163). Ook uw vrouw werd gevraagd naar een terugkeer naar Valencia, waar ook zij enige tijd heeft gewoond, waarop zij louter de werkgelegenheid en jullie financiële situatie voor jullie vertrek naar La Moreita aanhaalt als hinderende factor CGVS, p. 14, punt 140).

Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat jullie, zelfs indien geloof gehecht zou worden aan jullie problemen, een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar Venezuela." Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar hun financiële situatie en het feit dat zij de hoeve hebben verkocht, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Te meer nu blijkt dat hij doorheen zijn verklaringen geen zicht biedt op hun financiële situatie (infra). 2.3.2.6. Verzoeker verwijst voorts naar de oplichting via WhatsApp waarvan zijn vrouw slachtoffer is geworden. In dit verband wordt in de bestreden beslissing pertinent gesteld als volgt: "Op 4 januari 2020 werd uw vrouw via WhatsApp opgelicht. De dader bleek een bendeleider uit de gevangenis te zijn. Jullie gingen daarvoor naar de politie en dienden een klacht in (CGVS, (...)7B, p. 9- 10, punten 84-87). Op zich gaat het hier om een crimineel feit dat geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Bovendien leggen u en uw vrouw over de feiten met betrekking tot de oplichting inconsistente verklaringen af. U verklaart dat de oplichter aan uw vrouw zei dat hij voor jullie reis ging betalen. Zij moest dan 170 dollar storten zodat hij naar Venezuela kon komen en jullie het geld geven (CGVS, p. 13, punt 131). Volgens uw vrouw ging dit echter over de aankoop van dollars moest zij bolivares storten om 170 dollar te kopen. Het ging bovendien om geld om het huishouden te onderhouden en om te investeren in jullie werk om kaas te maken (CGVS, (...)7B, p. 15, punt 153).

U verklaart verder tot tweemaal toe dat deze oplichting gebeurde in november of december 2019. U maakt zelf een tijdslijn in dit verband: "Dat gebeurde in november, december 2019. In januari verkochten we de hoeve, en in februari kwamen we naar hier." (CGVS, p. 14, punten 144-145). Uw vrouw plaatst dit echter op 4 januari 2020 (CGVS, (...)7B, p. 9, punten 84). Jullie slagen er ook niet in bewijzen voor te leggen van die WhatsApp-berichten. Uw vrouw zegt dat ze de berichten zou hebben gewist en van telefoon is veranderd. Erop gewezen dat van telefoon veranderen niet noodzakelijk inhoudt dat de berichten niet meer op haar Whatsapp-account staan zegt ze dat ze nooit heeft geprobeerd om te zien of de berichten nog op haar account staan (CGVS, (...)7B, p. 16, punt 163 & 167). Deze verklaringen zijn weinig

overtuigend en doen twijfelen aan de waarachtigheid van dit vluchtmotief. Immers besloten jullie na dit incident het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming – in Spanje – in te dienen (CGVS (...)7B, p. 15, punt 145 en verklaring DVZ, vraag 27). Uw vrouw wist dat deze berichten bewijsmateriaal waren – zij gebruikte ze in de klacht bij de politie (CGVS (...)7B, p. 16, punt 161). Dat jullie dan geen bewijs kunnen neerleggen van die afpersing is opvallend. Dat uw vrouw bovendien, gevraagd naar dit bewijsmateriaal, louter zegt dat ze die berichten zou hebben gewist, zonder verdere uitleg, is geenszins overtuigend.

Tevens leggen jullie geen enkel document van de politie. Nochtans hebben zij de klacht aangenomen en jullie geholpen. Zij hebben naar het nummer van de oplichter gebeld om de zaak op te lossen. Ze gaven jullie verdere raad over hoe de zaak af te handelen (CGVS, p. 13 en 14 en CGVS (...)7B, p. 9). Dat u geen enkel bewijs van de politie neerleggen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Gevraagd naar een document van die eerste klacht verklaart uw vrouw dat de politie jullie geen kopie wilde geven. “[...] Want het is zo dat als je een aanklacht indient bij een autoriteit. Dat is één grote pot nat, zij zitten onder die regering. Politie, leger. Enzovoort (CGVS, (...)7B, p. 17, punt 179).” Die verklaring van uw vrouw is niet overtuigend, het gaat om een loutere bewering die zij niet aannemelijk kan maken. Zeker gezien de politie jullie geholpen heeft.” Zo verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat dit incident laat zien dat de Venezolaanse overheid niet in staat is de nodige rechtsbescherming aan zijn gezin te bieden, dat hun klacht bij de politie zonder gevolg bleef en een tweede klacht zelfs niet werd genoteerd, dient te worden benadrukt dat verzoeker en zijn echtgenote geen enkel begin van bewijs voorleggen van de politieklacht die zij zouden hebben ingediend. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen daarentegen dat de politie hen wel geholpen heeft door het nummer van de oplichter op te bellen en hun raad te geven hoe de zaak verder af te handelen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13, nummer 132).

2.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat daar waar zijn vrouw en schoonouders een incident aanhalen waarbij de oorbellen van zijn dochtertje op de bus gestolen werden door een gewapende man, dit een gemeenrechtelijk feit betreft dat zich voordeed eind 2016 of begin 2017 en geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hieruit evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift laat opmerken dat hij en zijn vrouw door hun vlucht uit Venezuela als tegenstanders van het regime zullen worden beschouwd, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in zijn nota met opmerkingen op goede gronden overweegt als volgt: “(...) dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage bij onderhavige nota wordt gevoegd (bijlagen 3-4), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)”

Voormelde motivering geldt derhalve ook in het arrest nr. 249 389 van 18 februari 2021 ten aanzien van verzoeksters moeder.

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de bedreigingen die haar oom ontving een nieuw element betreffen en hij naar aanleiding daarvan ondergedoken leeft. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden:

“De bewering van jouw moeder dat jouw oom in februari 2022 met het leven bedreigd werd, doet daaraan geen afbreuk. Deze problemen van jouw oom vloeien volgens de verklaringen van jouw moeder immers voort uit haar eigen problemen met de regering, aangezien de overvallers aan je oom naar jullie vroegen (NPO, p. 6). Aan de initiële door jouw moeder aangehaalde problemen werd eerder echter door de RvV geen geloof gehecht (cf. *supra*). Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan deze nieuwe door jouw moeder aangehaalde bedreigingen aan het adres van jouw oom.”

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster door het louter volharden in eerder afgelegde en lacuneus en/of onlogisch bevonden verklaringen, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Voorts stelt de Raad vast dat het relaas van de ouders van verzoekster ongeloofwaardig werd bevonden waardoor geen geloof kan worden gehecht aan nieuwe aangehaalde bedreigingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat indien ze zouden terugkeren naar Venezuela, ze op de luchthaven zullen worden tegengehouden. In dit verband herhaalt de Raad – in navolging van 's Raads arrest nr. 249 389 van 18 februari 2021 – dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder een klacht heeft ingediend bij de Venezolaanse autoriteiten in het kader van oplichting door een bendeleider en in dit verband door de politie werd verder geholpen en haar zelfs adviseerde hoe ze deze zaak verder zou moeten afhandelen (administratief dossier, 'Documenten', stuk 3). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat ze voor het indienen van een klacht wel zou worden verder geholpen door de politie, om vervolgens bij een terugkeer op de luchthaven in Venezuela te zullen worden tegengehouden door de autoriteiten. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster en haar familie voor hun vertrek nooit problemen hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster en haar familie Venezuela hebben verlaten met hun eigen paspoort, zodat er redelijkerwijze vanuit kan worden gegaan dat de Venezolaanse autoriteiten verzoekster noch haar familie zullen viseren bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Aan jullie verklaringen dat jullie een dergelijk profiel hebben werd in het verleden door de RvV geen geloof gehecht. Evenmin hechtte de RvV geloof aan de verklaringen van je ouders dat jij en je familieleden voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten jullie niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van nationaliteit. Je hebt derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen het motief waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat wat betreft de klacht in verband met de problemen in Venezuela, die verzoeksters moeder neerlegde bij de Venezolaanse politie, dient te worden vastgesteld dat het document kadert in het eerste verzoek om internationale bescherming van de ouders waarvoor de beslissing reeds definitief is. De feiten die ten grondslag lagen aan deze klacht waren immers criminele feiten die geen verband hielden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Dat verzoeksters moeder deze klacht niet heeft neergelegd tijdens haar eerste verzoek, doet hieraan geen afbreuk en vormt geen voldoende argument om een afzonderlijk verzoek in hoofde van verzoekster te rechtvaardigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat verzoekster geen specifieke en individuele elementen aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.9.2. Verzoekster stelt verder in het verzoekschrift dat ze vreest om bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie terecht te komen dat zij niet meer een leven kan leiden zoals zij dit heeft in België, met name het *“opgroeien als een normaal meisje”*.

Verzoekster volhardt hiermee in eerdere afgelegde verklaringen en in dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wat betreft de stelling van je moeder dat je heel erg begint te huilen als je hoort dat je misschien moet terugkeren naar Venezuela en dat je nooit als een normaal meisje zou kunnen opgroeien in Venezuela, dient te worden vastgesteld dat dit motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 5). Hetzelfde geldt voor de opmerking van je moeder dat je houdt van de taal en van de school hier in België en dat je hier leert hoe het is om te leven (NPO, p. 5). Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd om jouw eventueel*

risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.”

2.3.9.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2.3.10. In ondergeschikte orde vordert verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.10.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde problemen van verzoekster.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) nietoverheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 32). Het risico waaraan verzoekers in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het feit dat haar ouders noch grootouders een woning of inkomen hebben en haar vader zijn zaak moest sluiten en zij omwille daarvan in een situatie van armoede zullen terechtkomen, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 249 388 van 18 februari 2021 waarin het volgende werd gesteld:

“Waar verzoeker aangaande zijn socio-economische situatie nog aanvoert dat zij hun hoeve dienden te verkopen en hij geen middelen van bestaan heeft, dient te worden benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen zicht biedt op hun financiële situatie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt: “(...) Samen met uw vrouw, kinderen en schoonouders (CGVS, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, u produceerde zuivelproducten (CGVS, p. 6, punt 61) en zaaien (CGVS, (...))8, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, (...))8, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp en vanaf 2014 kreeg u een werkloosheidsuitkering (CGVS, (...))8B, p. 14, punten 141-143 en p. 5, punt 48). Er dient echter nog te worden opgemerkt dat jullie geen precies zicht op jullie financiële situatie bieden. Immers, zijn jullie problemen waarbij jullie financiële overheidssteun zou zijn onthouden niet geloofwaardig. Ook met betrekking tot de oplichting kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Zo zegt uw vrouw dat jullie zelfs geen 10 dollar hadden om van simkaart te veranderen om zo onder de telefonische dreigementen onderuit te komen (CGVS (...))7B, p. 9, punt 86). Aan de andere kant hadden jullie wel de financiële mogelijkheden om voor iedereen paspoorten aan te schaffen zonder dat jullie reisplannen hadden (CGVS (...))7B, p. 8, 14 en 15). De prijs van een paspoort bedraagt volgens uw vrouw 400 dollar. Gevraagd of jullie dan voor al deze paspoorten 400 dollar betaalden zegt zij plots dat ze dat van haar lang geleden had aangevraagd en dat het toen maar 80 dollar was (CGVS (...))7B, p. 14 en 15). Echter is het paspoort van uw vrouw pas in september 2019 uitgegeven. Dat van uw dochter in juni 2019. Dat van uw zoon is verlengd in oktober 2019. Dat van u dateert reeds van 2016. (...)”

Bijgevolg doet verzoeksters betoog in het verzoekschrift geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.10.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel

geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviseerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verweerder vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekster afkomstig is uit La Moreita, op het platteland van de stad San Carlos, in de deelstaat Cojedes, waar verzoekster en haar familie verbleven sinds 2013 tot hun vertrek uit Venezuela (administratief dossier, 'verklaring DVZ' verzoekster, vraag 5). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Cojedes actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Cojedes, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeksters betoog dat zij nog een jong meisje is en in Venezuela in een cultuur zal terechtkomen waarbij geweld tegen vrouwen genormaliseerd is, kan voorgaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen. Het risico voor verzoekster moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviseerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

2.3.10.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.12. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat, gelet op verzoeksters jonge leeftijd en gebrek aan voldoende onderscheidingsvermogen, verzoeksters moeder op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.14. Waar verzoekster vordert om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET